

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ivlii Fatii S. J. Liber De Mortificatione Nostrarvm
Passionvm, Prauorumque affectuum**

Fazio, Giulio

Köln, 1604

De omni cordis amaritudine tollenda, per amoris diuini dulcedinem. VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60991](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60991)

DE MORTIFICAT. 229.

mnescq; naturales passiones, labora omni tempore gestare internum & eleuatum animum & desiderium in Deum, semper magis sequendo internum amoris exercitium, quam exteriora opera virtutum. Nā distractiua occupatio cordis, etiam in licitis sua consuetudine quandam superinducit animi distemperantiam, vel indispositionem & euagationem cordis, quæ amputari etiam orationis tempore nequeat: & etiam non sinit inferiores animæ vires peruenire ad aliquam quietam recollectionem sui. Ad istud autem nemo perfecte peruenire potest, nisi affectus suus liber sit ab omni re infra Deum existente, & adeo in Deum raptus, vt seipsum contemnere sciat in omnibus propter amorem Dei: quoniam purus amor facit spiritum purū, simplicem, & ab omnibus liberum, in tantum, vt sine labore semper se conuertere in Deum possit. Nam vbi amor, ibi est oculos memorię, & cordis affectus, ita vt tā paratum se inueniat ad suam introversionem, quam ad extroversionem.

De omni cordis amaritudine tollenda, per amoris diuini dulcedinem.

CAPVT VII.

Septima est perfecta mortificatio omnium amaritudinis cordis. Notandū, quod.

K 7

Amaritudinis cordis origo.

quod amaritudines istæ cordis ex quintuplici origine procedunt. Primo ex præsumptione priorum virtuosorum operum in multa penitentiâ, aut exercitijs, & alijs operibus, quæ bona coram hominibus apparent: sed ex proprio, superbo, immortificato corde procedunt, & appellatur falsæ iustificatiões, scelerentque coram Deo: quia tales homines seipsum in huiusmodi exaltant, multumque proclives sunt ad aspernandum & iudicandum alios corde, vel etiã verbis, dicentes cum Pharisæo: *Non sum sicut ceteri hominum, raptores, iniusti, adulteri: vel etiam hic publicanus.* Nec aliqui homines periculosius istis stant, quia de proprijs virtutibus peiores sunt, & faciles sunt ad alios indignandum, malè de eis suspicandum, falsè iudicandum, quemadmodum beatus Gregorius dicit: *Vera iustitia compassionem habet, falsa verò indignationem erga homines fragiles & peccatores.* Et istud est signum amaricatæ, elatæ & inquietæ conscientiæ; quia sanctus Ioannes Chrysostomus dicit: *Qui seuerè discutit alienum, id est, aliorum defectum, nunquam propriam reatum veniam merebitur, quamdiu scilicet se de hoc non emendauerit. Si autem istud in consuetudinem duxerit, vix est spes habenda quod se emendabit.* Secundo, amaritudo ista venit ex suis ipsius accidio.

Luc. 18.

DE MORTIFICAT. 237

accediosa immortalitate. Et hæc amaritudo maximè habetur contra prælatos siue superiores regentes, dum nolunt tallium (scilicet immortalitatorum & amaricatorum hominum) desiderijs acquiescere, sed magis ipsos exercitant in his, quæ contraria sunt eorum desiderijs. Nam tunc murmurare atque susurrare incipiunt contra superiores suos, & alios etiam ad indignationem superiorum suorum trahere desiderant. Hinc certo certius scias, nihil homini damnabilius esse coram Deo murmuracione, præsertim contra prælatos & superiores. Quia, ut sanctus Augustinus ait, in nullo populus Israel in veteri testamento Deum in tantum offendit, sicut quod murmurauerunt aduersus Deum, hoc est, aduersus superiores quos Deus ordinauerat, videlicet Moysen & Aaron, quem admodum Moyses dicit in Exodo: Nec contrarios est murmur vestrum, sed contra dominum. De huiusmodi hominibus etiam vix spes est quod proficiant in virtutibus: quia murmuratio est vnica filia dæmonis infernalis, cui cuncta pascere monasteria commisit, quam isti sibi desponsauerunt. O maledictum peccatum, o odibilis bestia. Nā omnia bona tu deuoras. Tu prænuncia es æternæ damnationis. Tu fomentum es ignis infernalis, Tu pauperem ani-

Exod. 16.

Murmuratio filia dæmonis infernalis.

Nu. 16.

mam non deiformem sed dæmoniformem
 efficit. Ob tuam odibilitatem Dathan &
 Abiron cum sua progenie oportuit viuē-
 tes descendere in infernum in corporibus
 simul & animabus. Propter te Chore
 cum ducētis quinquaginta viris* inferna-
 li igne comburebantur & occidebantur,
 ac corpore simul & anima ad inferna de-
 ducebantur. Tertio, amaritudo ista oritur
 ex inuidia, quam aduersus alios habet pro-
 pter aliqua sibi facta in verbis, factis, si-
 gnis vel gestib'. Isti grauitur excedūt Deū-
 que offendūt valde, omnia in peius inter-
 pretando & iudicādo, quamquā in se ma-
 la non sint: & hoc ipsum prouenit ex eo
 quod optāt in alio reperire, quod possint
 vituperare vel diffamare, aut quo alicui
 nocumentum inferre valeāt. Et istud val-
 de cauendum est, quia ex odij atque inui-
 diæ fundo procedit. Quarto, amaritudo
 ista oritur ex desiderio propriæ compla-
 centiæ, quia scilicet volunt videri, amari,
 laudari, pro deuotis haberi à suis superio-
 ribus, & ab his cum quibus conuersantur,
 vel etiam à secularibus. Quando ergo vi-
 dent quod alius melius se habet, emenda-
 reque nouit, plusque amatur, exaltatur vel
 laudatur, quā ipsi Protinus ob hoc inui-
 dent illi, nitunturque ipsum minorare, &
 auferre famam eius per detractiones, &
 similia.

* Alias
 celesti.

DE MORTIFICAT. 233

Quintò, amaritudo hæc oritur ex propria peruersitate & malitia: & hoc duobus modis: Primò, ex mala, inquieta & amaritata conscientia, in qua adeò redditur talis fastidiosus, vt omnibus cū quibus conuersatur, sit oneri, & efficitur vas omnibus plenum peccatis. Et quia in seipso iniquus est, eisdem oculis cæteros intuetur, ac in peius cuncta interpretatur, instar basilisci, qui omnibus hominibus quos videre potest, venenū infundit & necat. Nā tales de alijs non norūt aliter iudicare, quā quales ipsimet sunt. Secundò sciendum est, quod istiusmodi homines ex quò ipsimet adeò iniqui & immortificati manent, inuident, quod diuina gratia tantas virtutes in alijs operatur, & vellent quod alios deuotos, humiles & virtuosos homines inde retrahere possent in eandē, in qua ipsi sunt iniquitatē. Et quia id agere nequeunt, ideò derident ipsos, & persecūtur verbis, operibus vel corde, peccantq; in spiritū sanctū.

*Inuiden-
tia diuina
gratia.*

*Perora-
tio.*

Omnes has amaritudines oportet tam perfectè vinci ac consumi in suauitate diuini amoris (si aliquem virtutum profectū habituri sumus) vt nostros etiam inimicos ac persecutores amplectamur in corde tam pleno amoris affectu, ac si essent meliores amici quos habere possemus; prout etiā reuera sunt secundū opera, licet

✠

nō secundum suū affectum. Quia qui nos
persequuntur, ad sublimius meritum nos
perducunt, & ad altiozem gloriæ coronā.

CAPVT VIII.

*De omni vana gloria & superbia calcauda, de
que desiderio contemptus sul.*

Octaua est perfecta mortificatio affe-
ctuum vanæ gloriæ & propriæ com-
placentiæ, honoris seculi atque su-
perbiæ, in perfecta cognitione & deside-
rio omnis contemptus. In his verbis duo
sunt principaliter prosequenda. Primum est,
quod oportet omni vanæ gloriæ, & com-
placentiæ quam aliquis in seipso habere
potest de aliquo virtuoso opere, aut gratia
Dei seu dono, totaliter mori in perfecta
agnitione suæ abyssalis vilitatis. Quia ni-
hil tam nociuum homini spirituali, nec
liquid Deo plus displicet, quam vana glo-
ria, & propria complacentia. Hinc legi-
mus de sancta quadam virgine nomine
Clara, quod propter exiguam tentationē
vanæ gloriæ, subtractus ei à Deo fuit
annis quindecim influxus diuinæ dulcedi-
nis ac spiritualis illuminationis: nec prius
potuerit redire ad ipsum influxum, etiam
cū multis lacrymis, multo labore, & mul-
tis precibus. Nec hoc mirum videri debet,
quā hoc solo fideles serui ab infidelibus e-

*Gloria
vanani-
bil Deo o-
dibilis.*

Geor-